

Paraula de sultà

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

El sultà Titiwada-ben-Jamat era un cabdill excessiu. Malgrat que era petit i rabassut, més alt quan s'asseia sobre els seus coixins adomassats que dempeus, els seus vestits proclamaven als quatre vents un luxe asiàtic poc freqüent: destacava de la resta de mortals perquè anava guarnit amb teles de mil i un colors que combinaven pans d'or amb les pedres precioses més variades, resultant-ne una combinació de safirs encastats en turbants virolats, diamants cosits al bell mig de rombes multicolors, i fils d'or i plata vorejant les túniques més enlluernadores que us pugueu imaginar. Si aquesta indumentària ja li atorgava una fama merescuda, no era menor la crueltat exagerada que exercia sobre els seus enemics: no els manava de tallar-los el cap d'un cop sec de simitarra, sinó que els els feia serrar lentament, molt lentament, amb la vora d'una fulla de palmera seca. Els seus gustos gastronòmics també eren fora de mida: li agradava de cruspí-se ben cru el cervell de mono selvàtic, res a dir si no fos perquè l'extreia amb cura a cullerades del cap seccionat de l'animaló encara viu, els esgarips del qual feien posar la pell de gallina a la resta de convidats, glaçaven a les gargamelles femenines els licors que libaven a petits xarrups i provocaven desmais entre la servitud. Amb el sexe també es passava tres pobles: guarnit amb un camisó fet de finíssimes làmines de xocolata negra, es feia abraçar per la concubina de torn, els frecs i l'escalfor subseqüent de la qual feien fondre la substància afrodisíaca, que lliscava sensualment pels plecs més amagats d'ambdós amants, lubricant les zones més vascularitzades, a l'hora que les seves boques, les seves mans, les seves extremitats, les seves llengües i, sobretot, els seus sexes procuraven desesperadament que no es perdés cap gotim del líquid preciós que els enfilava al setè cel.

Com tots els sultans que honoren el seu títol, Titiwada-ben-Jamat tenia una filla preciosa en edat de merèixer. Cabellera negra com l'atzur, ulls verds i brillants com dues maragdes polides, pits generosos com càntirs d'oasi i caderes bellugadisses com serps de roquer, era literalment un cant a la voluptuositat mentre avançava amb pas seductor cap al nou pretendent que gosava demanar la seva mà al gran sultà. El candidat quedava tan sobtadament prendat de la seva bellesa que ràpidament fracassava en les mil i una proves que el futur sogre, enginyós i murri com la guilla de les dunes, el sotmetia així que acceptava el repte. Això sí, cap dels aspirants podria tornar mai a explicar res del que havia vist o experimentat: si no superava la prova, deixava la seva llengua com a record a la masmorra més llòbrega de palau, on li era seccionada i quasi bé no tenia ni temps de caure a terra, cruspida en un tres i no res per les afamades rates sajardes que infestaven el calabós. Aquest trist destí feia desistir més d'un pretendent dels favors de la filla d'en Titiwada-ben-Jamat, que preferien conservar la seva integritat física abans que el sultà no decidís variar una mica, cansat de tanta llengua tallada, i dirigís la seva crueltat cap a d'altres apèndixs corporals.

Un dia van presentar-se davant del sultà dos mascles de molt bon veure. Joves, alts i cepats, l'atzar els havia fet coincidir en la petició de la mà de la princesa. Aquesta, cansada de tants vellets desdentegats que feien valer la seva prosperitat en el comerç per pretendre accedir a carns totalment desfasades amb les seves, va intentar debades que el seu pare no s'excedís en el càstig que fatalment els esperava si no reeixien al repte de torn. El sultà, entendent pels precs de la seva filla i a l'hora sincerament enlluernat per uns cossos tan apol·linis, va consentir de sotmetre els pretendents a una prova sense arriscar el seu físic admirable, almenys abans que s'acabés aquesta (després, ja decidiria què els tallava, encara que depilar-los completament a la cera calenta, de cap a peus, seria un bon suplici per als orgullosos guerrers de l'altiplà). Per donar mostres de bona voluntat cap a la seva aterrida filla, va deixar que ambdós joves passessin la nit plegats rumiant com sortir-se'n de la prova.

Òndia, la prova!, ja se m'oblidava! Titiwada-ben-Jamat havia decidit d'enfrontar-los a un combat sanguinari: una única partida d'escacs, amb les peces assignades a l'atzar. Sanguinari? Poc enginyós per haver sortit del magí de la guilla de les dunes? No patiu, Titiwada-ben-Jamat havia introduït una peculiaritat en el joc: qui s'enduria la mà de la seva filla seria qui perdés la partida, no pas qui la guanyés. Ah! I no si valia de fer-se l'orni i començar sacrificant la Dama per a perdre a continuació bous i esquelles que menessin a una posició desesperada que fes perdre immediatament i guanyar així la mà de la princesa. Les jugades, curosament anotades per cadascun dels jugadors, serien inspeccionades per un equip de savis experts en els escacs, que donarien el seu parer sobre si la partida havia estat jugada amb tots els ets i uts i no hi havia hagut trampa ni engany vers el sultà. No calia fer esment del que passaria si es descobria algun intent de frau, amb els precedents del seu acarnissament ferotge cap a les seves víctimes, valia més que la ira d'en Titiwada-ben-Jamat romangués ben adormida.

Ambdós joves van retirar-se per passar la nit empescant-se com sortir-se'n de l'entrellat. Jugar a perdre és senzill si ningú ha de jutjar les pifiades, però jugar a guanyar sabent que si ho fas seràs severament castigat, amen de no aconseguir el teu propòsit, és propi de mentalitats recargolades i ... excessives com la del sultà.

Quan els joves van començar a jugar la partida, Titiwada-ben-Jamat va quedar ben parat de veure com competien a mort: enrocs oposats, un atac al flanc amb contracop a l'altre flanc, un sacrifici acceptat seguit d'una entrega de material esfereïdora, un final de dama contra dues torres incert. El seguiment del joc va fer arrencar aplaudiments incontinguts per part d'alguns dels savis que havien de jutjar la partida. A la fi, les negres van rendir el seu Rei, i per a ell seria la mà de la filla del sultà. Aquest, aclaparat per com s'havien desenvolupat els esdeveniments, que feien innecessari qualsevol judici ulterior de la partida, va atorgar la mà de la princesa al

perdedor, sabedor que no si valien excuses ni subterfugis que l'haurien deixat en evidència davant la seva cort si no acomplia amb la seva paraula. Encuriosit, però, per l'empenta batalladora d'ambdós joves (i a petició de la seva filla, és clar), va deixar que el guanyador de la partida marxés sa i estalvi cap al seu país si, a canvi, li explicava el secret de tanta embranzida sobre el tauler. "Ben senzill, oh gran sultà! Es tracta de jugar amb un color però pensar el millor moviment de l'altre. Jo, que conduïa les peces blanques, rumiava la millor jugada per a les negres i l'annotava al paper, a la columna corresponent; el meu rival, amb negres, reproduïa sobre el tauler la jugada que havia escrit i es posava a pensar la millor resposta per a les blanques, que també plasmava en el seu full; a continuació, jo movia el suggerit pel meu contrincant. Així, si un aconseguia que el bàndol contrari guanyés la partida, es sabia guanyador sota les premisses del sultà perquè eren les peces que representava les que rendien el Rei. Clar i català, majestat!" . Diuen que el sultà Titiwada-ben-Jamat , en sentir la darrera expressió del jove, va decidir aplaçar una campanya militar destinada a apoderar-se d'una terra de pas entre l'Ebre i els Pirineus, reconeixedor d'un tarannà i un enginy que havien superat àmpliament la seva murrieria del desert.

llpages